

ילדה אחת גרה על ענן

אגדה לילדים מאת משה אורן

איורים כריסטינה קדמון

קטע הפתיחה מתוך הספר.

ניקול נולדה ילדה קלה כנוצה.
הוריה לא הופתעו כלל. שניהם היו לוליינים בקרקס, וכל ערב הם ריחפו בין נדנדות הטרפז, גבוה למעלה, מתעופפים בחלל האוהל כמו זוג פרפרים חופשי ומאושר.
והם ידעו שגם הילד שיביאו לעולם יהיה קל ואוורירי ממש כמו הוריו.

כשהגיע תור הלוליינים להופיע הם היו מטפסים ועולים בסולמות החבלים הארוכים שירדו מגג האוהל, וניקול הקטנה הייתה נשארת על מצע החול הרך, במרכז הזירה, שוכבת על גבה בעריסה ורואה את אמא ואבא מעופפים הרחק למעלה, הלוך ושוב, נאחזים בקלילות בנדנדות התלויות, או זו בידיו של זה, ושבים לרחף כאילו אין דבר פשוט מזה בעולם.
ובין כל הגלגולים והסחרורים הנפלאים האלה, כשהקהל כולו עוצר את נשימתו, הם תמיד זכרו לשלוח לה נשיקה מלמעלה, או חיוך גדול ואוהב. וניקול הייתה מחייכת אליהם במלוא פיה הקטן מהעריסה.

כשהיתה ניקול בת שנה חגג איתה הקרקס כולו יום הולדת. כולם הגיעו לחגיגה העליזה בקרון הלוליינים האדום, ולא היה גם אחד שבא בלי מתנה.
אחרונים כמו תמיד, נכנסו הליצנים. הם העבירו את התינוקת מיד ליד במעגל, פעם ועוד פעם, והצחיקו אותה עד דמעות, פעם ועוד פעם, ולבסוף גם הגישו לה יחד מתנה: בלון לבן ענקי עם שתי עיניים כחולות ועליזות, אף עגול ואדום ופה גדול ומחייך של ליצן.
מרגע שאחזה ניקול בחוט הבלון היא לא עזבה אותו עוד לרגע, וכשלמדה ללכת הוא היה מרחף בעקבותיה לכל מקום.

ערב אחד קרה דבר מופלא בקרקס. הוריה של ניקול התעופפו גבוה למעלה, ובתם עמדה והביטה בהם כשהבלון תלוי מעליה כמו ירח גדול ומחייך.
כל העיניים היו מרותקות לזוג המעופף תחת כיפת האוהל, וזו הסיבה שאיש לא ראה איך רגליה של התינוקת ניתקות לפתע מהקרקע, ואיך היא ממריאה ועולה בעקבות הבלון הלבן, יותר גבוה, עוד יותר גבוה... ניקול רק חייכה לעולם ההולך ומתרחק ממנה. היא הרגישה נפלא.
אבל אז עמד מישהו על רגליו וצעק בקול גדול: הביטו, התינוקת! הקהל כולו קפא במקומו. איש לא הוציא הגה. איש לא זז.

חוץ מניקול הקטנה ומהוריה. היא המשיכה לרחף אליהם בדממה והם המתינו לה, תלויים במהופך על שתי נדנדות זעירות בגובה הגג, פורשים אליה ידיים ומחזקים את רוחה: יופי, ילדה! עוד קצת, עוד טיפה! בואי לאמא ולאבא, חמודה!
ניקול צחקה אליהם את צחוק הפעמונים שלה, פעם ועוד פעם, עד שחשה את זרועותיו החזקות של אבא חובקות את גופה ואת נשיקותיה של אמא על מצחה. היא הגיעה.
סערת תשואות כזו לא שמעו בקרקס מעולם. אנשים טיפסו ועלו על כיסאותיהם, צורחים בכל גרונם ומוחאים כף. אנשים מחו בסתר דמעה מעינם, והיו גם שבכו משמחה בגלוי, בלי בוש. אתם ראייתם את זה? ! אתם ראייתם איזה נס משמיים קרה היום בקרקס? !

מוקדם בבוקר יצאו הלוליינים למצוא את בלפור, הכלב הזקן והחכם של הקרקס. בלפור כבר לא היה מסוגל לחזור על אף אחד מהתעלולים שביצע פעם, כשעדין היה צעיר וחזק יותר, אבל כשאנשים דיברו אליו הוא עדיין הבין כל מילה.

בלפור, אמרו לו הלוליינים, באנו אליך עם בקשה גדולה. הם סיפרו לו על הבלון שבתם הקטנה קיבלה והסבירו שהוא גדול כל כך שבכל רגע הוא עוד יכול למשוך אותה אחריו גבוה לשמיים. מישהו צריך לפקוח עין על הילדה שלנו, הם אמרו לו, ואנחנו יודעים שאתה תשמור עליה טוב מכולם.

בלפור הזקן גירד את אוזנו השמאלית, כמי שמתלבט בבעייה קשה, ולבסוף פלט נביחת הסכמה. מאותו רגע, לאן שהלכה הילדה, הוא תמיד היה לצידה.

אותו בוקר הופיע בעיתונים סיפור המעשה המדהים בבת הלוליינים הקטנה ובבלון שלה, והמונים החלו נוהרים למקום מכל קצוות המחוז. הפטרוץ, מנהל הקרקס, מיהר אל קרון הלוליינים, דפק בהיסוס בדלת והתייצב מול הוריה של ניקול. ברשותכם, פתח ואמר, בהתחשב בנסיבות המיוחדות... ובדעת הקהל... האם אתם חושבים שאפשר לשקול... בזהירות רבה, כמובן... את האפשרות הבאה והמיוחדת במינה...

סליחה, ניסה אבא של ניקול לעזור, אתה מציע לשתף את הבת שלנו בהופעה?
בדיוק מה שרציתי לומר, נשם הפטרוץ לרווחה.

הלוליינים חייכו זה אל זה. למה לא תשאל את הילדה בעצמה, אמרה אמא של ניקול. כמובן, קרא הפטרוץ בהתרגשות, למה לא?! ולמרות שלא ידע איך מציגים שאלה רצינית כל כך לתינוקת בת שנה הוא מיהר אחרי הלוליינים שיצאו לחפש את בתם.

חלפו רק כמה ימים וכל העיר דיברה על המופע של ניקול. תורים ארוכים השתרכו בוקר וערב בדרך לקופת הקרקס. גברים, נשים וילדים עמדו והמתינו שעות ארוכות, לעיתים בגשם סוחף, לעיתים ברוח מקפיאה. אף אחד לא הסכים לוותר על המחזה המופלא שכמוהו לא נראה מעולם: תינוקת בת שנה ממריאה על בלון הרחק למעלה, עד שדמותה הזעירה כמעט ונעלמת בין יריעות הגג...

שבוע עבר ועוד אחד עד שקרה האסון.

זה היה ליל חורף. עננים כבדים הורידו גשמים עזים במיוחד, ורוחות סוערות וקרורות הכו בלא הרף ביריעות האוהל. החשכה ירדה מוקדם מתמיד ובתוך הקרקס נותרו אנשים רבים במעיליהם כדי להתחמם. המופע עצמו עבר ללא תקלה, ולקראת סיום, כמו תמיד, טיפסו הלוליינים בסולמות החבלים והחלו לרחף בשחקים לתשואות הקהל. אחר כך הגיע תורה של ניקול. הכרוז נתן את האות, התזמורת הריעה, בלפור נבח פעם אחת ונד בראשו, והילדה הרפתה מצווארו והחלה מתרוממת בעקבות הבלון... היא הספיקה להגיע עד אמצע הדרך, ואולי פחות, כשלפתע בא משב רוח אדיר והכה בדופן האוהל. יריעות בד כבדות החלו נקרעות פתאום בקול שריקה נוראה, ואז, בבת אחת, נחתכה כיפת הגג מעל לראשי הצופים ובמקומה נפער חור, פתח גדול ואפל שנקרע לשמיים.

בדרך נס נשארו האורות דולקים באוהל, והאנשים, שנמלטו בבהלה החוצה, עוד הספיקו לראות את הלוליינים נאחזים בקרעי החבל מתאמצים להגיע אל בתם התינוקת, אבל היא רק עושה את דרכה מעלה, מעלה, כאילו דבר לא קרה, ונבלעת כמו נקודת אור זעירה באפלה. ולמטה, בלב כל המהומה, נותר רק בלפור הזקן והטוב במקומו, שולח יכבה לרקיע על הילדה שאבדה.

הרוח נשאה את ניקול גבוה למעלה. היא ראתה את שרשרת האורות הצבעוניים של הקרקס מתרחקת והופכת למחרוזת נקודות זוהרות בחשיכה. היא היתה לגמרי לבד, והיא לא פחדה. היא אוחזת בבלון שלה, והוא לבטח יודע לאן הוא נוסע...

עוד ועוד טיפסו השניים והגביהו, עד שהרחק למעלה נבלם הבלון בענן ועצר במקומו. טוק-טוק, התדפק הבלון על בטן הענן, טוק-טוק! עננים גדולים וכבדים יותר לא היו מרגישים דבר בסערה עזה כזו, אבל הענן שאליו הגיעו היה קטן מכולם, והוא שמע מייד. מי זה שם למטה, שאל הענן.